

Trol n Yemek Yarışması



Yavuz DEMİRKİRAN

Trolün Yemek Yarışması

Yavuz DEMİRKİRAN



Trol Trevor, yosunlu bir ormanın kenarındaki sıcacık bir mağarada yaşıyordu. Püsküllü turuncu saçları, geniş ve yassı bir burnu ve iki küçük, küt dişi vardı. Ama Trevor her şeyden çok yemek yapmayı severdi. Uzun beyaz bir şapkası ve kendine ait parlak bir mutfağı olan ünlü bir şef olmayı hayal ederdi. Her gece hayali tencereleri karıştırır ve gülümserdi.



Güneşli bir sabah Trevor, köy fırınının kapısına çakılmış bir afiş gördü: 'Büyük Yemek Yarışması! Herkes Katılabilir!' Kocaman, yuvarlak kehribar rengi gözleri fal taşı gibi açıldı. Tahta kaşığını yamalı kahverengi önlüğünün cebine soktu ve hemen kaydını yapmaya koştu. 'Şimdiye kadarki en güzel yemeği ben yapacağım!' dedi. Küçük kirpi arkadaşı Pip sevinçle bağırdı ve mutlulukla döndü.



Yarışmada Trevor, şampiyon aşçı Mara ile tanıştı. Mara, kırmızı şeritli, ütülü beyaz bir şef ceketini ve zincirinde bir tatma kaşığı taşıyordu. 'Yemek yarışmasında bir troll mü?' dedi kaşını kaldırarak. Trevor sıcacık gülümsedi ama içi heyecandan kıpır kıpırdı. Yine de kollarını sıvadı ve yemek yapmaya hazırlandı.



İlk görev basit bir çorbaydı. Trevor havuçları, soğanları ve yabani mantarları doğradı. Tencereyi karıştırdı ve neşeyle mırıldandı. Ama jüri tadına bakınca öksürdü ve nefes nefese kaldı. Çorba fazlasıyla tuzluydu ve tuhaf bir şekilde acıydı. Trevor'ın kocaman sarkık kulakları düştü. 'Olamaz,' diye fısıldadı. 'Bu berbat!'



Mara kendi orbasının tadına baktı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. 'Yemek yapmak beceri ister,' dedi gururla. 'Belki de taş toplamaya devam etmelisin.' Diğer aşçılar kıkırdadı. Trevor yanaklarının kızardığını hissetti ama tartışmadı. Derin bir nefes aldı ve kendine, 'Öğrenebilirim. Sadece pratiğe ihtiyacım var,' dedi. Pip dizine hafifçe vurdu ve 'Bir dahaki sefere başaracaksın!' dedi.



Eve dönen Trevor tozlu bir yemek kitabı açtı. Sayfalar, zar zor anladığı tariflerle doluydu. 'Bundan bir tutam, şundan bir çimdik,' diye yüksek sesle okudu. 'Tutam'ın ne demek olduğunu bilmiyordu, bu yüzden ölçmesine yardım etmesi için Pip'e rica etti. Birlikte her gün çorba yapmayı pratik ettiler; tadına bakıp ayarladılar, tadına bakıp ayarladılar.



Bir öğleden sonra Trevor, köyün en yaşlı trolü olan Dede Bramble'ı ziyaret etti. Dede Bramble'ın gri-yeşil buruşuk bir derisi, boncuklarla örülmüş uzun beyaz bir sakalı ve sevecen ela gözleri vardı. Buraların en iyi aşçısıydı. 'Pratik yap, evladım,' dedi ve deri kesesinden Trevor'a bir tarif kartı uzattı. 'Ve fikirlere açık ol.'



Trevor her gün Dede Bramble ile pratik yaptı. Yemek yaparken tatmaya, azar azar tuz eklemeye ve lezzetlerin birbirine karışmasına izin vermeye alıştı. Otlar ve baharatlar hakkında sorular sordu. 'Bu neden tatsız?' diye merak etti. 'Belki bir damla limon gerekir,' diye önerdi Dede. Trevor denedi ve gözleri parladı. İşe yaradı!



Pip minik bir sepette malzemeler taşıdı ve her yemeğin tadına parlak, meraklı gözlerle baktı. 'Daha fazla karabiber!' diye ciyaktı. 'Daha az tuz!' Trevor güldü ve tencereyi ayarladı. Köydeki diğer aşçıları da ziyaret edip ipuçları istedi. Bazıları meşguldü ama birkaçı sırlarını paylaştı. Trevor her şeyi yazdı ve tekrar tekrar denedi.



Sonunda final yarışmasının günü geldi. Trevor'ın midesi kıpır kıpırdı ama tahta masasının başında dimdik durdu. Hardal sarısı gömleğini ve kırmızı kareli boyun atkısını takmıştı. Mara ona baktı ve 'Umarım hazırsındır,' dedi. Trevor başını salladı. 'Çok pratik yaptım,' dedi. 'Ve öğrenmeye hazırım.'



Final görevi için Trevor özel bir şey yapmaya karar verdi. Çocukken sevdiği basit yemekleri hatırladı: taze ekmek ve üzerine serpilmiş otlarla kremalı mantar güveç. Doğradı, karıştırdı ve tattı. Dede Bramble'ın öğrettiği gibi bundan bir tutam, şundan bir çimdik ekledi. Tencere sıcacık, nefis bir kokuyla fokur fokur kaynadı.



Jüri Trevor'ın güvecinin tadına bakınca gülümsedi. 'Nefis!' dediler. 'Çok sıcak ve lezzet dolu.' Mara da tattı. Keskin kara gözleri yumuşadı. 'Bu gerçekten çok güzel,' diye itiraf etti. 'Gerçekten çok gelişmişsin.' Trevor'ın kalbi gururla kabardı. Pip masanın üzerinde minik patilerini sallayarak mutluluk dansı yaptı.



Jüri kazananı açıkladı. Kazanan Trevor değildi ama bu bir kayıp da değildi. 'En Çok Gelişen Aşçı' kurdelesini ve büyük bir alkış aldı. Mara elini sıkıttı ve 'Bunu hak ettin,' dedi. Dede Bramble kalabalığın içinden ısıltıltı gülümsedi. Trevor yeni becerilerin pratik ve açık bir zihin gerektirdiğini öğrendi ve yemek yapmaya devam etmek için sabırsızlanıyordu.



Sıcacık mağarasına dönen Trevor kurdeleyi duvara astı. Kahverengi önlüğünü giydi ve tahta kaşığı cebine soktu. Pip küçük yeşil önlüğünü ve kırmızı papyonunu takmıştı. 'Bugün ne pişirelim?' diye sordu Trevor. Pip heyecanla ciyaktadı. Tarif kitabını açtılar ve bir sonraki nefis yemeklerini planlamaya başladılar.



O günden sonra Trevor her gün yemek yaptı, yeni tarifler denedi ve yemeklerini arkadaşlarıyla paylaştı. Hatta bazı genç trollere bir tutamın nasıl ölçüleceğini ve tencere nasıl karıştırılacağını öğretti. Dede Bramble sık sık tatmak için uğradı ve Mara bazen yeni fikirlerle yanına uğradı. Trevor bu kadar iyi arkadaşlara ve nefis kokularla dolu bir mutfağa sahip olduğu için kendini şanslı hissetti.



Trevor, şef olmanın hemen kusursuz olmakla ilgili olmadığını öğrendi. Denemek, pratik yapmak ve yardım istemekle ilgiliydi. Bazen hâlâ hatalar yapıyordu ama asla pes etmiyordu. Ve ne zaman yemek yapsa, sıcacık, umut dolu gülümsemesi odayı dolduruyordu. Bir zamanlar berbat çorba yapan trol, köyün en mutlu aşçısı olmuştu.